

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 13 czerwca 2006 r.*

W sprawach połączonych od T-218/03 do T-240/03

Cathal Boyle, zamieszkały w Killybegs (Irlandia) i 22 innych skarżących figurujących w załączniku, reprezentowani przez P. Gallaghera, SC, A. Collinsa, SC, i D. Barry'ego, solicitor,

strona skarżąca,

popierani przez

Irlandię, reprezentowaną przez D. O'Hagana i C. O'Toole'a, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez D. Conlana Smytha, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

interwenient,

* Język postępowania: angielski.

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez G. Brauna i B. Doherty'ego, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana,

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji IV w związku z poprawą warunków bezpieczeństwa, warunków żeglugi morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów oraz warunków pracy, w stosunku do statków o całkowitej długości większej niż dwanaście metrów (Dz.U. L 90, str. 48), w zakresie, w jakim Komisja oddaliła wnioski o zwiększenie zdolności połowowej statków skarżących,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: J.D. Cooke, prezes, R. García-Valdecasas i I. Labucka, sędziowie,
sekretarz: J. Plingers, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 listopada 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Zgodnie z art. 4 ust. 2 decyzji Rady 97/413/WE z dnia 26 czerwca 1997 r. w sprawie celów i szczególnych zasad restrukturyzacji sektora rybołówstwa wspólnotowego, w okresie od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r., w celu osiągnięcia trwałej równowagi pomiędzy zasobami i ich eksploatacją (Dz.U. L 175, str. 27) [tłumaczenie nieoficjalne]:

„W ramach skierowanych do państw członkowskich wieloletnich programów orientacji, powiększenia zdolności połowowej wynikające wyłącznie z poprawy warunków bezpieczeństwa uzasadniają, w każdym konkretnym przypadku, powiększenie do tego samego poziomu, celów części floty, jeżeli nie powoduje to zwiększenia nakładu połowowego danych statków” [tłumaczenie nieoficjalne].

- ² Zgodnie z pkt 3.3 załącznika do decyzji Komisji 98/125/WE z dnia 16 grudnia 1997 r. dotyczącej zatwierdzenia wieloletniego programu orientacji irlandzkich statków rybackich za okres od dnia 1 stycznia 1997 r. do dnia 31 grudnia 2001 r. (Dz.U. 1998, L 39, str. 41, zwanego dalej „WPO IV”):

„Państwa członkowskie mogą w każdej chwili przedstawić Komisji program poprawy bezpieczeństwa. Zgodnie z przepisami art. 3 i 4 decyzji 97/413 [...] Komisja decyduje

czy powiększenie zdolności połowowej przewidziane dla tego programu uzasadnia odpowiadające mu powiększenie celów WPO IV”.

[...]” [tłumaczenie nieoficjalne].

- 3 Artykuł 6 rozporządzenia Rady (WE) nr 2792/1999 z dnia 17 grudnia 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady i uzgodnienia dotyczące pomocy strukturalnej Wspólnoty w sektorze rybołówstwa (Dz.U. L 337, str. 10) brzmi w sposób następujący:

„1. Odnowa floty oraz modernizacja statków rybackich będzie zorganizowana zgodnie z przepisami niniejszego tytułu.

Każde państwo członkowskie przedłoży Komisji, w celu zatwierdzenia zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 ust. 2, stałe zarządzenia dotyczące [stały system] monitorowania odnowy oraz modernizacji floty rybackiej. W ramach tych zarządzeń, państwa członkowskie wykażą, że zarządzanie wprowadzaniem oraz wyprowadzaniem z floty będzie odbywało się w taki sposób, że nie zostaną przekroczone roczne cele ustalone w wieloletnim programie kierunkowym, w odniesieniu do całości floty oraz tych jej segmentów, których to dotyczy bądź, we właściwych przypadkach, że zdolności połowów są stopniowo zmniejszane w celu osiągnięcia tych celów.

Zarządzenia te wezmą, w szczególności pod uwagę to, że zdolności inne niż zdolności jednostek pływających o długości całkowitej mniejszej niż 12 metrów, z wyłączeniem trawlerów, które zostały wyłączone z pomocy finansowej ze środków publicznych, nie mogą być zastępowane.

2. Państwa członkowskie mogą przedłożyć prośbę [wniosek] o wyraźnie określone oraz określone ilościowo zwiększenie możliwości zadań dotyczących środków mających na celu zwiększenie bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów oraz warunków pracy, pod warunkiem że te środki nie przyniosą skutków w postaci podniesienia wielkości eksploatacji tych zasobów, których to dotyczy.

Taki wniosek zostanie zbadany przez Komisję oraz zatwierdzony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 ust. 2. Każde powiększenie zdolności będzie kierowane przez państwa członkowskie zgodnie ze stałymi zarządzeniami, określonymi w ust. 1”.

- 4 Artykuł 4 ust. 2 decyzji 97/413 został uchylony ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2002 r. decyzją Rady 2002/70/WE z dnia 28 stycznia 2002 r. zmieniającą decyzję 97/413 (Dz.U. L 31, str. 77).
- 5 Artykuł 11 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa (Dz.U. L 358, str. 59) brzmi w sposób następujący:

„W przypadku statków mających pięć lub więcej lat zezwala się na modernizację pokładu w celu zwiększenia bezpieczeństwa na statku, warunków pracy, higieny oraz jakości produktu, która może podwyższyć tonaż statku, pod warunkiem że modernizacja taka nie zwiększy zdolności połowowej statku [...]”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 6 Skarżący są właścicielami statków wchodzących w skład irlandzkiej floty rybackiej.

- 7 W latach 1999 i 2001 pomiędzy departamentem morskim (zwanym dalej „departamentem”) a Komisją doszło do wymiany korespondencji dotyczącej art. 4 ust. 2 decyzji 97/413.

- 8 W trakcie tego okresu, a w szczególności w listopadzie i grudniu 2001 r., każdy ze skarżących ubiegał się w departamencie o powiększenie zdolności połowowej z uwagi na poprawę warunków bezpieczeństwa, na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 oraz pkt 3.3 załącznika do decyzji 98/125.

- 9 Pismem z dnia 14 grudnia 2001 r. departament zwrócił się do Komisji o powiększenie zdolności połowowej do 1304 ton brutto (zwanymi dalej „TB”) w odniesieniu do statków wielozadaniowych i 5335 TB w stosunku do jednostek pelagicznych floty irlandzkiej, na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. Pismo to stanowiło uzupełnienie wcześniejszego wniosku departamentu w sprawie dwóch statków, wystosowanego do Komisji w charakterze „zagadnienia pilotażowego”.

- 10 Pismo z dnia 14 grudnia 2001 r. wskazuje, iż jest następstwem wniosków 38 właścicieli, którzy dokonali modernizacji statków albo zastąpili je nowymi lub zamierzali to uczynić. Do rzeczonoego pisma załączono szczegółową dokumentację dotyczącą wspomnianych 38 statków. Z załączonej do rzeczonoego pisma tabeli wynika, że pośród 38 właścicieli statków figuruje 18 skarżących w niniejszej sprawie.

- 11 Pismem z dnia 19 i 21 grudnia 2001 r. departament dostarczył Komisji informacji dotyczących statków, których właścicielami są pozostali skarżący.

- 12 W dniu 4 kwietnia 2003 r. Komisja wydała decyzję 2003/245/WE w sprawie wniosków o powiększenie celów WPO IV w związku z poprawą warunków bezpieczeństwa, warunków nawigacji, higieny, jakości produktów i warunków pracy jednostek pływających o długości całkowitej większej niż 12 metrów (Dz.U. L 90, str. 48, zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) [tłumaczenie nieoficjalne].

- 13 Rozstrzygnięcie zaskarżonej decyzji stanowi, co następuje:

„Artykuł 1

Przesłanki dopuszczalności wniosków

Wnioski o zwiększenie celów WPO IV w odniesieniu do tonażu jednostki pływającej są uważane za dopuszczalne przy zaistnieniu następujących przesłanek:

- 1) indywidualne wnioski, dotyczące każdego konkretnego przypadku, zostały wystosowywane przez państwo członkowskie przed dniem 31 grudnia 2001 r.;

- 2) jednostka pływająca została prawidłowo zarejestrowana we wspólnotowym rejestrze floty rybackiej;

- 3) całkowita długość jednostki pływającej wynosi co najmniej 15 metrów;

- 4) zwiększenie tonażu jest skutkiem przeprowadzonych lub planowanych prac modernizacyjnych na głównym pokładzie istniejącego statku rybackiego, zarejestrowanego i mającego co najmniej pięć lat w momencie rozpoczęcia prac. Jeżeli statek zaginął na morzu, powiększenie tonażu ma miejsce wówczas, gdy powierzchnia pokładu głównego statku zastępującego jest większa w stosunku do jednostki zaginionej na morzu;

- 5) poprawa warunków bezpieczeństwa, nawigacji, sanitarnych, jakości produktów oraz warunków pracy uzasadnia powiększenie tonażu;

- 6) przestrzeń pod pokładem głównym statku poddanego modernizacji lub statku zastępującego nie ulega zwiększeniu.

Wnioski zmierzające do zwiększenia celów WPO IV w odniesieniu do mocy silnika jednostki pływającej nie są dopuszczalne.

Artykuł 2

Wnioski rozpatrzone pozytywnie na podstawie kryteriów określonych w art. 1 są wymienione w załączniku I.

Wnioski podlegające odrzuceniu zgodnie z kryteriami określonymi w art. 1 są wymienione w załączniku II.

Artykuł 3

Królestwo Belgii, Irlandia, Królestwo Niderlandów, Królestwo Szwecji i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej są adresatami niniejszej decyzji”.

- ¹⁴ Wszystkie statki skarżących figurują na liście „wnioski odrzucone”, zamieszczonej w załączniku II do zaskarżonej decyzji.

Przebieg postępowania i żądania stron

- ¹⁵ Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 13 czerwca 2003 r. i wpisanymi do rejestru pod sygnaturami od T-218/03 do T-240/03 skarżący wnieśli niniejsze skargi. W odpowiedzi na propozycję Sądu skarżący wyrazili zgodę na łączne rozpoznanie spraw.
- ¹⁶ Postanowieniem z dnia 20 stycznia 2004 r. prezes piątej izby Sądu przychylił się do wniosku Irlandii o dopuszczenie jej do sprawy w charakterze interwenienta na poparcie żądań skarżących. Irlandia przedstawiła uwagi w dniu 10 marca 2004 r. Komisja złożyła odpowiedź na uwagi interwenienta w dniu 16 czerwca 2004 r.

- 17 Orzeczeniem z dnia 8 grudnia 2004 r., w ramach środków organizacji postępowania, Sąd wezwał skarżących do złożenia wszelkich dokumentów potwierdzających tytuł własności w stosunku do statków będących przedmiotem sprawy. Skarżący zastosowali się do wezwania w terminie.
- 18 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd postanowił wszcząć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania wezwał strony do przedstawienia dokumentów i odpowiedzi na piśmie na pewne pytania, co strony uczyniły w wyznaczonym terminie.
- 19 Wystąpienie stron oraz ich odpowiedzi na pytania zadane przez Sąd wysłuchano na rozprawie, która odbyła się w dniu 23 listopada 2005 r.
- 20 Wysłuchawszy strony na okoliczność połączenia spraw w trakcie rozprawy, Sąd zarządził na podstawie art. 50 regulaminu Sądu połączenie niniejszych spraw do celów wydania wyroku.
- 21 Skarżący wnoszą do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim odrzuca ona wnioski o powiększenie zdolności połowowej ich statków;
 - obciążenie Komisji kosztami postępowania.

22 Komisja wnosi do Sądu o:

- odrzucenie skarg jako niedopuszczalnych;
- tytułem żądania ewentualnego oddalenie skarg jako bezpodstawnych;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania.

W przedmiocie dopuszczalności skargi

- 23 Komisja opiera niedopuszczalność niniejszych skarg na fakcie, iż zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących bezpośrednio i indywidualnie w rozumieniu art. 230, akapit czwarty WE.
- 24 Podnosi ona jednocześnie, iż niektórzy spośród skarżących nie wykazali własności wspomnianych statków. Zarzut ten został jednak wycofany w trakcie rozprawy.

Argumenty stron

- 25 Komisja zwraca na wstępie uwagę, że adresatami zaskarżonej decyzji są zainteresowane państwa członkowskie. Skarżący nie byli adresatami decyzji, nie wymieniali ich ona z imienia i nazwiska oraz nie weszli oni w żaden bezpośredni kontakt z Komisją.

- 26 Zaskarżona decyzja została wydana w następstwie wniosku Irlandii zmierzającego do uzyskania powiększenia zdolności połowowej całości jej floty. Jako że wniosek władz irlandzkich został oparty na okolicznościach faktycznych dotyczących określonych statków, nie sposób ocenić, czy w rzeczywistości skarżący byli adresatami decyzji.
- 27 Komisja twierdzi, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżących indywidualnie. Decyzja ta wywiera wpływ na skarżących wyłącznie ze względu na fakt, iż posiadają oni statki w Irlandii. Jej zdaniem zaskarżona decyzja nie narusza ich praw jako właścicieli statków oraz mogą oni nadal dokonywać połowów przy użyciu swych obecnych statków (wyrok Trybunału z dnia 17 stycznia 1985 r. w sprawie 11/82 Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 207, pkt 13). Komisja dodaje, iż zakładając nawet, że grupa właścicieli statków rybackich w Irlandii jest kategorią zamkniętą, decyzja dotyczyłaby skarżących w taki sam sposób, jak wszystkich innych właścicieli statków rybackich w Irlandii.
- 28 Wobec faktu, iż zaskarżona decyzja wymienia w załączniku II statki skarżących, Komisja zapewnia, iż tego rodzaju wzmianka jest wyłącznie elementem stanu faktycznego decyzji (wyrok Sądu z dnia 10 lipca 1996 r. w sprawie T-482/93 Weber przeciwko Komisji, Rec. str. II-609).
- 29 Komisja nie zgadza się z uczynionym przez skarżących porównaniem z wyrokiem w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 27 powyżej, opartym na jej zdaniem błędnym, pod względem faktycznym i prawnym, twierdzeniu jakoby „przekazali Komisji wnioski indywidualne w sprawie dodatkowej zdolności połowowej”.
- 30 Z orzecznictwa wynika, iż fakt, że można określić w sposób mniej lub bardziej dokładny liczbę lub nawet tożsamość osób, do których w danym momencie dany przepis znajduje zastosowanie, nie pozbawia go ogólnego i normatywnego charakteru, o ile tylko nie ma wątpliwości, iż znajduje on zastosowanie na podstawie

obiektywnego stanu faktycznego i prawnego, określonego danym przepisem i pozostającego w związku z jego celem. Nie wystarczy wykazać, że dany przepis znajduje zastosowanie wyłącznie do „zamkniętego kręgu” podmiotów gospodarczych (wyrok Sądu z dnia 7 listopada 1996 r. w sprawie T-298/94 Roquette Frères przeciwko Radzie, Rec. str. II-1531, pkt 41 i 42). W każdym razie w niniejszej sprawie, grupa osób powiązana z określonymi statkami nie ma określonego składu, skoro statek może zmienić właściciela.

- 31 Zdaniem Komisji decyzja również nie dotyczy skarżących bezpośrednio, w rozumieniu ustalonym przez orzecznictwo (wyrok Sądu z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawach połączonych T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 i T-225/99 Comafrica i Dole Fresh Fruit Europe przeciwko Komisji, Rec. str. II-1975, pkt 96). Jedynym skutkiem prawnym zaskarżonej decyzji jest przyznanie flocie irlandzkiej powiększenia zdolności do 203 TB (zob. art. 4 ust. 2 decyzji 97/413). Mimo faktu, że na skarżących spoczywa ciężar dowodu, nijak nie wykazują, w jaki to sposób zaskarżona decyzja powoduje w stosunku do nich skutki. Nie twierdzą ponadto, że decyzja ta zmieniła ich sytuację prawną.
- 32 Rozważania w przedmiocie bezpośredniego oddziaływania sprowadzają się w niniejszej sprawie do zwykłej wątpliwości, co Komisja uczyniła w stosunku do skarżących. Komisja zwraca jednocześnie uwagę, iż gdyby zaskarżona decyzja wywoływała rzeczywiście automatyczne skutki, winny one być już widoczne.
- 33 Na władzach irlandzkich ciąży obowiązek podjęcia decyzji co do sposobu wykorzystania powiększenia zdolności i linii postępowania względem wniosków o powiększenie zdolności połowowej przekraczających poziom przyznany przez Komisję (zob. art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2792/1999). Tym samym każda decyzja dotycząca określonych statków pociąga za sobą zastosowanie przez władze irlandzkie innych przepisów pośrednich i nie ma czysto automatycznego charakteru.

- 34 Komisja kwestionuje argument skarżących, jakoby wydała decyzję dotyczącą indywidualnych statków. Kwestionuje ona zasadność przytoczonego przez skarżących przykładu, dotyczącego przyznania innemu statkowi powiększenia zdolności, przeznaczonego pierwotnie jednostce figurującej w załączniku I. Po pierwsze, wnioski skierowane do Komisji i wnioski wystosowane do państwa członkowskiego miały inną treść. Po wtóre, mimo faktu, iż właściciel statku wymienionego w załączniku I może zasadnie oczekiwać przyjęcia złożonych na poziomie krajowym wniosków o przyznanie licencji połowowej, nie może powołać się na zasadę uzasadnionych oczekiwań w przypadku decyzji odmownej. Z jednej strony nawet jeśli Komisja odrzuci wniosek o zwiększenie możliwości zadań w odniesieniu do całej floty, możliwe jest wciąż zwiększenie rozmiarów indywidualnych statków, ponieważ państwo członkowskie może zatwierdzić wnioski o powiększenie zdolności połowowej do wysokości górnej granicy określonej w ramach WPO IV. W szczególności w Irlandii istniały rezerwy zdolności połowowej. Z drugiej strony w Irlandii istnieje rynek zdolności połowowej, co powoduje, że właściciel statku może zawsze nabyć dodatkową zdolność połowową dla nowego statku. Wbrew temu, co utrzymują skarżący, istnienie tego rynku ma istotne znaczenie, jako że wskazuje na fakt, iż odmowna decyzja Komisji niekoniecznie pociągałaby za sobą negatywną decyzję w odniesieniu do wniosków skierowanych przez indywidualne podmioty gospodarcze do władz irlandzkich.
- 35 Komisja dodaje, iż znaczna liczba skarżących mogła dokonywać połowów przed datą wydania decyzji. Innymi słowy wielu skarżących korzystało na długo przed wydaniem decyzji z przywileju gospodarczego jakim jest dodatkowa zdolność połowowa. Poza tym wielu spośród skarżących mogło nadal dokonywać połowów po wydaniu przywołanej decyzji. Irlandzki minister ds. rybołówstwa stwierdził w październiku 2003, iż pięć jednostek pływających skarżących posiadało w 2004 r. licencje połowowe.
- 36 Poza tym w odpowiedzi na argument skarżących, jakoby Komisja mogła przyznać powiększenie zdolności połowowej Irlandii do 230 TB, nie odnosząc się do indywidualnych statków, wskazuje ona, iż nie zmieniłoby to skutku prawnego decyzji, zdefiniowanego ramami prawnymi, w które się wpisuje, a nie formą zaskarżonej decyzji (wyrok Trybunału z dnia 17 czerwca 1980 r., w sprawach połączonych 789/79 i 790/79 Calpak i Società emiliana lavorazione frutta przeciwko Komisji, Rec. str. 1949, pkt 7).

- 37 Odnosząc się do argumentu skarżących, iż z powodu polityki wprowadzania i wycofywania statków znajdującej zastosowanie do floty irlandzkiej, skarżący zmuszeni są ponosić ogromne koszty (zob. pkt 41 poniżej), Komisja stwierdza iż argument ten nie został uprzednio powołany przez skarżących i że jest spóźniony. Ponadto argument ten podważa tezę skarżących, wykazując, iż wszelkie ewentualne negatywne konsekwencje w stosunku do nich wynikają z prawa krajowego, a nie z zaskarżonej decyzji. Ustawodawstwo irlandzkie może odzwierciedlać pewne przepisy prawa wspólnotowego, ale nie jest regulacją wykonawczą w odniesieniu do zaskarżonej decyzji.
- 38 Wdrożenie przez Irlandię nowej polityki przyznawania statkom rybackim licencji połowowych w listopadzie 2003 r. (Policy Directive 2/2003) potwierdza powyższą tezę. Polityka ta nie stanowi automatycznego skutku zaskarżonej decyzji i wskazuje na fakt, że władze irlandzkie dysponują pewnym marginesem swobody w zakresie stosowania prawa krajowego w dziedzinie licencji.
- 39 Skarżący podnoszą, iż zaskarżona decyzja dotyczy ich bezpośrednio i indywidualnie.
- 40 Utrzymują oni w szczególności, odnosząc się do kwestii bezpośredniego oddziaływania decyzji, iż art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2792/1999 nie obowiązywał w dniu jej wydania (zob. pkt 33 powyżej). W każdym razie fakt, iż przepis ten przewiduje, iż powiększenie zdolności połowowej jest zarządzane przez państwa członkowskie, oznacza zobowiązanie państwa członkowskiego do podjęcia wszelkich koniecznych kroków w celu wykonania wydanej decyzji pozytywnej.
- 41 Irlandia utrzymuje, że skutek prawny zaskarżonej decyzji polega na wyraźnym odrzuceniu wniosków skarżących o powiększenie zdolności połowowej w zakresie tonażu z powodów bezpieczeństwa na podstawie kryteriów z art. 1 tej decyzji.

W konsekwencji skarżący są zmuszeni ponosić ogromne koszty, ponieważ są zobowiązani nabyć będącą przedmiotem wniosków zdolność połowową odpowiadającą tonażowi zwiększonemu z powodów bezpieczeństwa.

Ocena Sądu

- 42 Zgodnie z art. 230 akapit czwarty WE każda osoba fizyczna lub prawna może wnieść skargę o stwierdzenie nieważności decyzji, których jest adresatem, oraz decyzji, które mimo przyjęcia w formie rozporządzenia lub decyzji skierowanej do innej osoby dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie.
- 43 Należy zbadać, czy zaskarżona decyzja, której adresatem jest Irlandia jak również inne zainteresowane państwa członkowskie, dotyczy skarżących indywidualnie i bezpośrednio.
- 44 Odnosnie kwestii, czy decyzja dotyczy skarżących indywidualnie, należy przypomnieć, iż w myśl utrwalonego orzecznictwa osoba niebędąca adresatem decyzji może powołać się na to, iż decyzja dotyczy jej indywidualnie, jedynie wówczas, gdy decyzja ta dotyczy jej z uwagi na pewne właściwe jej cechy lub szczególne okoliczności odróżniające ją od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje ją w podobny sposób jak adresatów decyzji (wyrok Trybunału z dnia 15 lipca 1963 r. w sprawie 25/62 Plaumann przeciwko Komisji, Rec. str. 197, 223 i ww. w pkt 27 wyrok w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 11; wyrok Sądu z dnia 27 kwietnia 1995 r. w sprawie T-453/93 ASPEC i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-1281, pkt 62).

- 45 Należy przypomnieć w tym względzie, iż w zaskarżonej decyzji Komisja rozstrzyga o wnioskach państw członkowskich zmierzających do uzyskania ogólnego zwiększenia możliwości zadań w ramach WPO IV. Niemniej jednak wniosek dotyczący krajowej floty irlandzkiej wniesiony do Komisji składał się z wielu wniosków indywidualnych właścicieli statków, w tym skarżących.
- 46 Należy jednocześnie stwierdzić, iż Komisja była zobowiązana do rozpatrzenia wniosków indywidualnych „w stosunku do każdego konkretnego przypadku” na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 (zob. jednocześnie motyw 2 zaskarżonej decyzji). Podkreśla ona w pismach procesowych, iż dokonała w „każdym konkretnym przypadku” analizy sytuacji każdego statku wskazanego we wniosku Irlandii, potwierdzając w trakcie rozprawy, iż sformułowanie „w każdym konkretnym przypadku” oznacza „w odniesieniu do każdego statku”. W tym względzie należy uwypuklić fakt, iż wniosek Niderlandów został odrzucony, jako że nie zawierał „szczegółów dotyczących każdego konkretnego przypadku”.
- 47 Poza tym Komisja wymienia enumeratywnie w załączniku I („przyjęte wnioski”) i załączniku II („odrzucone wnioski”) zaskarżonej decyzji wszystkie statki, których sprawa dotyczy. Tym samym nazwy wszystkich statków skarżących figurują w załączniku II.
- 48 Mimo faktu, iż adresatami zaskarżonej decyzji były zainteresowane państwa członkowskie, należy stwierdzić, że dotyczy ona szeregu określonych w niej statków. Zaskarżona decyzja winna być tym samym uważana za zbiór decyzji indywidualnych, z których każda kształtuje sytuację prawną właścicieli przywołanych statków, w tym tych należących do skarżących (zob. podobnie, wyrok Trybunału z dnia 13 maja 1971 r. w sprawach połączonych od 41/70 do 44/70 *International Fruit Company* i in. przeciwko Komisji, Rec. str. 411, pkt 17–22).
- 49 Sąd jest zdania, iż liczba i tożsamość właścicieli statków była określona i możliwa do zweryfikowania jeszcze przed datą wydania zaskarżonej decyzji i że Komisja mogła wiedzieć, że decyzja wpływa wyłącznie na interesy i sytuację tych właścicieli.

Zaskarżona decyzja dotyczy zamkniętego kręgu osób zindywidualizowanych w momencie jej wydania, których prawa Komisja zamierzała uregulować. W konsekwencji sytuacja faktyczna powstała w ten sposób odróżnia skarżących od wszystkich innych osób i indywidualizuje ich w podobny sposób, jak adresata decyzji (wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 1965 r. w sprawach połączonych 106/63 i 107/63 Toepfer i Getreide-Import przeciwko Komisji EWG, Rec. str. 525, str. 533).

- 50 By rozwiązać kwestię wątpliwości, czy zaskarżona decyzja dotyczy bezpośrednio skarżących, należy przypomnieć dwa kumulatywne kryteria bezpośredniego oddziaływania aktu w rozumieniu art. 230 akapit czwarty WE zdefiniowane utrwalonym orzecznictwem.
- 51 Po pierwsze, przedmiotowy akt musi wywierać bezpośrednie skutki na sytuację prawną danej jednostki. Po drugie, akt ten nie może dopuszczać żadnej uznaniowości po stronie adresatów zobowiązanych do jego wykonania, które musi mieć charakter czysto automatyczny, wynikając z samej regulacji wspólnotowej, bez potrzeby stosowania innych przepisów pośrednich (wyrok Trybunału z dnia 5 maja 1998 r. w sprawie C-386/96 P Dreyfus przeciwko Komisji, pkt 43, Rec. str. 2309, wyrok Sądu z dnia 13 grudnia 2000 r. w sprawie T-69/99 DSTV przeciwko Komisji, Rec. str. II-4039, pkt 24). Warunek postawiony w drugim kryterium jest również spełniony, gdy możliwość niedostosowania się przez państwo członkowskie do danego aktu wspólnotowego jest czysto teoretyczna, gdyż jego wola wyciągnięcia konsekwencji zgodnych z tym aktem nie budzi żadnych wątpliwości (ww. wyrok w sprawie Dreyfus przeciwko Komisji, pkt 44, zob. podobnie również ww. w pkt 27 wyrok w sprawie Piraiki-Patraiki i in. przeciwko Komisji, pkt 8–10).
- 52 W niniejszej sprawie Komisja była jedyną władzą uprawnioną do podejmowania decyzji na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. Żadna inna jednostka administracyjna, w tym władze irlandzkie, nie mogła na podstawie tego przepisu przyznać powiększenia zdolności połowowej z powodów poprawy warunków bezpieczeństwa.

- 53 Ponadto, jak to zostało podniesione w pkt 46 powyżej, Komisja rzeczywiście podejmowała decyzje w zakresie dopuszczalności wniosków o powiększenie zdolności połowowej przedmiotowych statków w odniesieniu „do każdego konkretnego przypadku”. Każdy wniosek sporządzony przez właścicieli statków uzyskał wyraźną odpowiedź w załącznikach do zaskarżonej decyzji, które przewidują powiększenie tonażu na rzecz statków figurujących w załączniku I, nie przyznając żadnego powiększenia zdolności połowowej w stosunku do statków wymienionych w załączniku II. Tym samym zaskarżona decyzja stanowi zajęcie wyraźnego stanowiska w kwestii wątpliwości, czy statki określone w jej załącznikach mogą lub nie mogą korzystać z zastosowania art. 4 ust. 2 decyzji 97/413.
- 54 W zaskarżonej decyzji Komisja, jako wyłączna władza właściwa w danej materii, rozstrzyga w sposób ostateczny kwestię dopuszczalności zwiększenia zdolności połowowej pewnych statków przez przyznanie przesłanek stosowania wyłączenia z art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. Zaskarżona decyzja, stwierdzając niedopuszczalność powiększenia zdolności połowowej statków należących do skarżących, skutkuje w sposób bezpośredni i ostateczny ich odsunięciem od możliwości skorzystania z przepisu prawa wspólnotowego. W konsekwencji tego rodzaju decyzja dotyczy skarżących bezpośrednio.
- 55 Należy dodać, iż zgodnie z ciążącym na państwach członkowskich obowiązkiem wprowadzania w życie prawa wspólnotowego, były one zobowiązane do przyznawania powiększenia zdolności połowowej w przypadkach wymienionych w załączniku I odpowiednim statkom. Nie mogły w szczególności przydzielić dodatkowej zdolności połowowej przyznanej przez Komisję jednostce pływającej figurującej w załączniku II. Statki z załącznika II, w tym należące do skarżących, nie mają zatem prawa do powiększenia zdolności połowowej z powodu poprawy warunków bezpieczeństwa. Zważywszy, że wyłącznie Komisja mogła przyznać tego rodzaju powiększenie zdolności połowowej, wybór jednostek pływających należał bezwzględnie do niej.
- 56 Tego rodzaju skutek zaskarżonej decyzji wynika wyłącznie z regulacji wspólnotowej, czyniąc Komisję jedyną władzą uprawnioną do stosowania art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. Władze krajowe nie dysponują żadną uznaniowością w zakresie ich

zobowiązania do wykonania przywołanej decyzji. Nie przysługuje im żadna możliwość wyboru ani margines manewru w zakresie przyznania dodatkowej zdolności połowowej w dziedzinie bezpieczeństwa; winny wykonać tą decyzję w sposób całkowicie automatyczny, nie stosując przy tym żadnych przepisów pośrednich.

- 57 Odpowiednie argumenty stron dotyczące praktycznych skutków zaskarżonej decyzji w odniesieniu do statków będących przedmiotem sprawy nie mają w tym zakresie znaczenia. W istocie Sąd uznaje, iż zaskarżona decyzja dotyczy skarżących bezpośrednio, w zakresie, w jakim wyłącza dopuszczalność powiększenia zdolności połowowej przedmiotowych statków na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, jakakolwiek by nie była ich praktyczna sytuacja, a w szczególności niezależnie od tego, czy dokonywały one połowów przed i po wydaniu zaskarżonej decyzji.
- 58 Argument Komisji, jakoby Irlandia teoretycznie mogła rozstrzygać o przyznawaniu dodatkowej zdolności połowowej jednostkom skarżących, nie podważa oceny sformułowanej w pkt 52–56 powyżej. Tego rodzaju decyzja władz krajowych nie pozbawiałaby zaskarżonej decyzji jej automatycznego stosowania. Skutkiem wspomnianej decyzji władz krajowych byłaby ponowna zmiana sytuacji skarżących, w szczególności zniesienie konieczności nabycia zastępczej zdolności połowowej. Ta ponowna zmiana ich sytuacji prawnej wynikałaby z samej nowej decyzji krajowej, a nie z wykonania zaskarżonej decyzji.
- 59 Co do argumentu Komisji, zgodnie z którym skarżący mogli uniknąć negatywnych skutków, dokonując zakupu dodatkowej zdolności połowowej na rynku, argument ten nie tylko nie eliminuje bezpośredniego skutku zaskarżonej decyzji, lecz unaocznia, iż decyzja ta spowodowała po stronie skarżących konieczność reakcji na sytuację stworzoną przez zaskarżoną decyzję.
- 60 Z powyższego wynika, iż podniesiony przez Komisję zarzut niedopuszczalności winien być oddalony.

- 61 Niemniej jednak w świetle odpowiedzi udzielonych przez Irlandię na pytania postawione w ramach środków organizacji postępowania, Sąd z urzędu podniósł kwestię legitymacji procesowej czterech spośród skarżących, poddając w wątpliwość ich interes w występowaniu w niniejszej sprawie (zob. pkt 17 powyżej). Chodzi o: Thomasa Faherty'ego (T-224/03) Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larry'ego Murphy'ego (T-236/03) i O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03).
- 62 Z udzielonych odpowiedzi wynika, iż wnioski złożone przez wspomnianych czterech skarżących opierają się na ich ówczesnym zamiarze budowy statków i nadania im nazw wymienionych w załączniku II zaskarżonej decyzji. Okazało się jednak, iż skarżący ci nie przystąpili do budowy, z tym skutkiem, że w dniu wydania zaskarżonej decyzji nie byli oni w rzeczywistości właścicielami przedmiotowych statków. Wynika stąd, iż wyżej wymienieni skarżący nie mają interesu w występowaniu w niniejszej sprawie, a w każdym razie zaskarżona decyzja nie dotyczy ich indywidualnie, ponieważ przedmiotowe statki nie istnieją.

Co do istoty sprawy

- 63 Skarżący podnoszą trzy zarzuty na poparcie swojej skargi. Pierwszy zarzut został oparty na braku uprawnień po stronie Komisji, drugi na braku uzasadnienia, trzeci natomiast na naruszeniu zasady równego traktowania. Należy na wstępie zbadać pierwszy z zarzutów.

Argumenty stron

- 64 Tytułem wstępu skarżący wykazują, iż ich wnioski dotyczyły poprawy warunków bezpieczeństwa dokonanej zgodnie z dyrektywą Rady 93/103/WE z dnia 23 listopada

1993 r. dotyczącą minimalnych wymagań w dziedzinie bezpieczeństwa i zdrowia w pracy na statkach rybackich (Dz.U. L 307, str. 1) oraz konwencji z Torremolinos. Większość spośród skarżących zwyczajnie zastąpiła ich ówczesne statki nowymi. W sprawach T-220/03 Cavankee Fishing Co. Ltd przeciwko Komisji oraz T-227/03 Brendan Gill przeciwko Komisji skarżący najpierw dokonali modyfikacji swych statków i wnieśli w tym zakresie o powiększenie tonażu, a następnie zastąpili rzeczony statki, wnosząc jednocześnie o powiększenie tonażu w stosunku do nowych jednostek pływających.

- 65 Skarżący podnoszą, iż uprawnienia Komisji wykonywane na podstawie art. 3 i 4 decyzji 97/413 oraz pkt 3.3. załącznika do decyzji 98/125 były ograniczone przepisami decyzji 97/413. Wedle ostatniej z cytowanych decyzji, jedynymi kwestiami, które Komisja mogła badać, podejmując decyzję co do każdego konkretnego wniosku, były, po pierwsze, kwestia czy powiększenie zdolności połowowej było wyłącznie wynikiem poprawy warunków bezpieczeństwa, a po drugie, czy powodowało to zwiększenie nakładu połowowego przedmiotowych statków. Wynika stąd, iż art. 4 decyzji 97/413 nie upoważniał Komisji do stosowania niektórych spośród kryteriów wymienionych w art. 1 zaskarżonej decyzji.
- 66 Skarżący nie kwestionują kryteriów wymienionych w art. 1 ust. 1 i 3 zaskarżonej decyzji.
- 67 Natomiast ustosunkowując się do kryterium zawartego w art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji, mianowicie kryterium, wedle którego statek winien być prawidłowo zarejestrowany we wspólnotowym rejestrze floty rybackiej (zwanym dalej „drugim kryterium”), podnoszą oni, iż nie figuruje ono ani w decyzji 97/413, ani w decyzji 98/125. W zakresie, w jakim kryterium to zmierzało do ograniczenia możliwości wnioskowania o powiększenie zdolności połowowej wynikającej z poprawy warunków bezpieczeństwa w odniesieniu do statków zastępujących, drugie kryterium jest

całkowicie nieuzasadnione, skoro decyzja 97/413 i decyzja 98/125 nie wyłączały możliwości pomyślnego rozpatrzenia wniosków obejmujących statki zastępujące.

- 68 Kryterium przywołane w art. 1 ust. 4 zaskarżonej decyzji, mianowicie stanowiące, iż powiększenie tonażu winno być wynikiem przeprowadzonych lub planowanych prac modernizacyjnych na głównym pokładzie już istniejącego statku rybackiego, mającego co najmniej pięć lat w momencie rozpoczęcia prac (zwane dalej „czwartym kryterium”), również nie znajduje uzasadnienia w świetle decyzji 97/413 i 98/125.
- 69 Po pierwsze, skarżący przypominają, iż przepisy te nie ograniczają poprawy warunków bezpieczeństwa wyłącznie do jednostek istniejących i zarejestrowanych. Podkreślają oni, iż wiek statku jest pojęciem całkowicie obcym definicji „nakładu połowowego” opracowanej przez Radę. Stąd też Komisja nie była uprawniona do uwzględnienia wieku statków, wydając decyzję w ramach uprawnień nadanych jej decyzją 97/413.
- 70 Po drugie, decyzja 97/413 wymagała jedynie, by statki liczyły sobie co najmniej pięć lat w momencie rozpoczęcia prac. Wymóg ten wydaje się być motywowany art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002, który z oczywistych względów nie mogło regulować zarządzania WPO IV.
- 71 Po trzecie, poprawa warunków bezpieczeństwa nie ogranicza się do prac modernizacyjnych na głównym pokładzie statku. Komisja nie miała żadnych uprawnień w zakresie wyłączenia jakiegokolwiek kategorii prac. W szczególności powiększenie zdolności połowowej związane z pracami pod pokładem może powodować wyłącznie poprawę warunków bezpieczeństwa, skoro przykładowo zwiększają one powierzchnię wolnej burty i zdolność utrzymywania się jednostki na powierzchni wody.

- 72 Ponadto wnioskowanie Komisji miało ogólny charakter, nie odwołując się do szczególnych okoliczności każdego z przedłożonych wniosków. Skarżący oceniają, iż prace pod głównym pokładem mogą jak najbardziej stanowić powiększenie zdolności połowowej wynikające z poprawy warunków bezpieczeństwa. Komisja, nie odnosząc się indywidualnie do każdego wniosku, naruszyła w oczywisty sposób obowiązek zbadania każdego konkretnego przypadku.
- 73 Po czwarte, odnosząc się do wyjątku dotyczącego statków zaginionych na morzu, ma on zastosowanie wyłącznie do wydanej przez Komisję *ultra vires* decyzji o ograniczeniu korzyści płynących z art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 do istniejących i zarejestrowanych statków, liczących co najmniej pięć lat w momencie rozpoczęcia prac. Ponadto wyjątek ten pozostaje w sprzeczności z wnioskowaniem Komisji, zgodnie z którym nowe statki zastępujące jednostki zaginione na morzu podwyższają nakład połowowy.
- 74 Skarżący, odnosząc się do kryterium z art. 1 ust. 6 zaskarżonej decyzji, wedle którego przestrzeń pod pokładem głównym przebudowanego statku lub statku zastępującego nie powinna ulec powiększeniu (zwanego dalej „szóstym kryterium”), twierdzą, że nie ma ono żadnego bezpośredniego związku z kwestią, czy propozycja zwiększenia zdolności połowowej, przedłożona na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, spełnia wymogi tego przepisu.
- 75 Irlandia podziela argumentację skarżących. Uważa ona, że kryteria sformułowane w art. 1 ust. 2–5 zaskarżonej decyzji (zob. pkt 13 powyżej) nie mają podstaw prawnych i zostały przyjęte *ultra vires* w stosunku do decyzji 97/413.

- 76 Skarżący, odnosząc się do argumentu Komisji, jakoby Irlandia wnioskuje o podwyższenie tonażu floty rybackiej znacznie wyższe niż dochodzone przez inne państwa członkowskie, uważają, iż jest on całkowicie pozbawiony znaczenia w niniejszej sprawie.
- 77 Komisja podnosi tytułem wstępu, iż we wszystkich sprawach nowe statki są znacznie większe niż jednostki pływające, które miały one zastąpić. W niektórych przypadkach zaproponowano wycofanie pewnej liczby dawnych statków w celu wprowadzenia jednostek nowych. Przywołana zdolność połowowa została niekiedy podzielona pomiędzy różne statki w sposób utrudniający bezpośrednie porównanie pomiędzy statkami. Komisja dodaje, iż jako że powiększenie rozmiaru statku może zostać określone procentowo, należy sobie uświadomić, iż rzadko wynosi ono mniej niż 30%, oscylując najczęściej pomiędzy 70% a 90%. Komisja dodaje, że powiększenie zdolności połowowej wnioskowane przez Irlandię spowodowałoby powiększenie rzędu około 11% tonażu irlandzkiej floty rybackiej.
- 78 Komisja potwierdza, iż Rada pozostawiła otwartą możliwość wzrostu zdolności połowowej floty rybackiej państwa członkowskiego z powodów bezpieczeństwa. Niemniej jednak w świetle celu decyzji 97/413, jakim jest „zamrożenie” lub ograniczenie floty rybackiej, możliwość ta stanowi wyjątek od zasady generalnej i winna być interpretowana w sposób zawężający.
- 79 Następnie Komisja twierdzi, iż kwestionowane kryteria wynikają wyraźnie lub w sposób dorozumiany ze znajdujących zastosowanie przepisów rozporządzeń. Kwestionuje ona, jakoby miała przekroczyć swe uprawnienia, umieszczając przywołane kryteria w zaskarżonej decyzji.
- 80 Przypomina ona, iż w dziedzinie rolnictwa, w tym rybołówstwa, instytucjom wspólnotowym przysługuje znaczny margines swobodnej oceny (wyroki Trybunału z dnia 5 października 1994 r. w sprawach połączonych C-133/93, C-300/93

i C-362/93 Crispoltoni i in., Rec. str. I-4863, pkt 42 i z dnia 12 lipca 2001 r. w sprawie C-189/01 Jippes i in., Rec. str. I-5689, pkt 80).

- 81 Komisja utrzymuje, iż co do drugiego kryterium, skarżący nie wyjaśnili jasno, w jakim zakresie je kwestionują. Mimo faktu, iż kryterium to nie pojawia się *expressis verbis* w decyzji 97/413 i decyzji 98/125, funkcjonuje w nich w sposób dorozumiany. Z art. 1 rozporządzenia Komisji WE nr 2090/98 z dnia 30 września 1998 r. dotyczącego rejestru statków rybackich Wspólnoty (Dz.U. L 266, str. 27) wynika, że rejestr ten stanowi zwykłą listę łodzi rybackich zdefiniowaną w art. 3 rozporządzenia Rady EWG z dnia 20 grudnia 1992 r. ustanawiającego wspólnotowy system rybołówstwa i akwakultury (Dz.U. L 389, str. 1).
- 82 Byłoby dziwnym, gdyby zdolność połowowa irlandzkiej floty rybackiej mogła zostać podwyższona, uwzględniając statki, które nie są statkami rybackimi, lub które nie zostały zarejestrowane w Irlandii. To z tego powodu art. 6 decyzji 98/125 przewiduje, iż Irlandia winna informować Komisję o wszelkich zmianach dotyczących sytuacji swej floty i nakładu połowowego, zgodnie z procedurami ustanowionymi rozporządzeniem, które w danym momencie definiowało pojęcie rejestru.
- 83 Komisja zwraca uwagę na fakt, iż zarzut skarżących dotyczący drugiego kryterium odnosi się do wymogu, zgodnie z którym statki nie muszą być nowe, co znajdowałoby uzasadnienie z powodów przedstawionych poniżej (pkt 87–94).
- 84 Co do czwartego kryterium (zob. pkt 13 powyżej) Komisja uważa, że definiując je, nie przekroczyła zakresu swoich uprawnień.

- 85 Na wstępie, odnosząc się do wyłączenia nowych statków, podnosi ona, iż art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 przewidywał, że powiększenia zdolności połowowej z powodu poprawy warunków bezpieczeństwa są akceptowane jedynie wówczas, gdy nie powodują zwiększenia nakładu połowowego przedmiotowych statków. Ograniczenie to regularnie pomijane przez skarżących w replice pozostaje w zgodzie z ogólnym celem decyzji 97/413, mianowicie ograniczenia ilości poławianych ryb przez flotę każdego państwa członkowskiego.
- 86 W opinii Komisji jest ogólnie przyjęte, że nowe statki są bardziej wydajne niż jednostki, które zastępują, z takim skutkiem, że nawet jeśli ich tonaż lub ich siła napędowa pozostaje niezmienna, realna zdolność połowowa nowego statku jest wyższa. W ten sposób wprowadzenie nowego statku powoduje nieuchronnie „zwiększenie nakładu połowowego przedmiotowych statków”, nie należąc do zakresu przedmiotowego wyjątku z art. 4 ust. 2 decyzji 97/413.
- 87 Skarżący nadają pojęciu „poprawa” szersze znaczenie niż figurujące w art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, w celu objęcia tym pojęciem całkowite zastąpienie statku. Zdolność połowowa nowego statku będzie wyższa niż statku zastąpionego z powodu nie tylko dokonanej poprawy warunków bezpieczeństwa, ale również z powodu jego ogólnie lepszej jakości technicznej. Traktowanie powiększenia zdolności połowowej statków skarżących jako spowodowanej „wyłącznie” poprawą warunków bezpieczeństwa, jak wymaga tego przywołany przepis, jest zatem niemożliwe.
- 88 W opinii Komisji, nowy statek o tym samym tonażu i mocy napędowej jest lepszy w stosunku do dawnego statku z powodu następujących czynników:
- zastosowania elektronicznego sprzętu do wykrywania ławic i mierzenia dokładniej głębokości oraz prędkości trału;

- bardziej ekonomicznego wykorzystania paliw;

- zwiększonej wydajności śruby napędowej i hydrodynamicznego zachowania sieci, pozwalającego na holowanie większej sieci przy tej samej mocy silnika;

- zastosowanie bardziej wydajnego sprzętu pokładowego pozwalającego na częstsze wyciąganie sieci (na większych statkach sprzęt pokładowy jest napędzany pomocniczymi silnikami, nie uwzględnianymi przy obliczaniu mocy napędowej statku);

- zastosowanie zmechanizowanego systemu rozmieszczania sieci pozwalającego na jednoczesne rozkładanie i zbieranie większej ilości haczyków.

⁸⁹ Komisja dodaje, iż art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie zmierza do urzeczywistnienia procedury wprowadzania nowych statków rybackich. Kwestia ta była regulowana systemem wprowadzania i wycofywania statków z floty, do którego odnosi się art. 6 rozporządzenia nr 2792/1999 i art. 6 decyzji 97/413. Wykładnia, za którą opowiadają się skarżący, oznaczałaby, iż wszystkie statki, także nowe, mogłyby być zastąpione w każdym momencie przez inny statek (dla przykładu Mark Amay, przedmiot postępowania w sprawie T-222/03, skonstruowany w 2000 r. został zastąpiony po dwóch latach przez jednostkę, której rozmiar był niemalże 50% większy). Taka logika spowodowałaby wyjątkowy wzrost floty i może również zagrażać bezpieczeństwu na morzu. Budowanie statków o możliwie największym tonażu i mocy byłoby pokusą dla konstruktorów i właścicieli statków, prowadząc do oszczędności na sprzęcie wykorzystywanym dla celów bezpieczeństwa.

- 90 Poza tym celem art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 było pozwolenie na powiększenie zdolności połowowej wynikające z „poprawy warunków bezpieczeństwa”. Komisja wzięła pod uwagę wiek statku nie jako oderwany element, ale jako jeden z parametrów w celu określenia, czy na danym statku miała miejsce poprawa warunków bezpieczeństwa. Nowa jednostka pływająca odpowiada aktualnym normom bezpieczeństwa. W konsekwencji osprzęt służący bezpieczeństwu nowych statków nie wymaga istotnych ulepszeń.
- 91 Korespondencja pomiędzy Irlandią a Komisją, przywołana przez skarżących, stanowiła jedynie zwykły wniosek o udzielenie informacji. Komisja w korespondencji tej nie wymieniała wszystkich znajdujących zastosowanie kryteriów i też nie miała powodu, aby to zrobić.
- 92 Po drugie, odnosząc się do kryterium pięciu lat, Komisja podnosi, że granica wieku musi zostać ustalona w celu określenia w obiektywny sposób pojęcia „nowego statku” i „statku istniejącego”. Przyjęła ona okres pięcioletni z uwagi na fakt, iż okres funkcjonowania statku rybackiego wynosi średnio od 20 do 25 lat oraz że w ciągu pierwszych pięciu lat nie wymaga on modernizacji. Komisja wskazuje, iż nie uważa ona, by art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002 był podstawą prawną okresu pięcioletniego. Niemniej jednak ten ostatni przepis odzwierciedla filozofię Komisji w tym względzie. Uważa ona, iż granica pięciu lat funkcjonuje w przepisach w sposób dorozumiany.
- 93 Po trzecie, odnosząc się do wymogu, by prace były wykonywane na pokładzie głównym, Komisja podnosi, iż zgodnie z zasadą Archimedesesa, ciężar statku jest równy ilości wody wypartej przez zanurzoną część kadłuba. Każde powiększenie rozmiaru kadłuba zwiększy nieuchronnie ilość wypartej wody a tym samym ciężar, jakim statek można obciążyć. W ten sposób powiększenie rozmiaru kadłuba odpowiada powiększeniu rozmiaru statku, a zatem nakładu połowowego. Komisja wyjaśnia, iż w konsekwencji oszacowała, iż powiększenie powierzchni pod pokładem głównym powoduje automatyczny wzrost nakładu połowowego, co pozostaje w sprzeczności z art. 4 ust. 2 decyzji 97/413.

- 94 Natomiast ulepszenia dokonane na pokładzie głównym zwykle nie powodują zwiększenia zdolności połowowej, będąc tym samym ściślej związane z bezpieczeństwem. Według Komisji nie jest możliwe wyraźne zwiększenie ciężaru statku poniżej pokładu głównego, ponieważ ma to negatywny wpływ na stabilność jednostki. Ładownia nie może znajdować się nad pokładem głównym, przeznaczonym co do zasady do pracy i zakwaterowania załogi.
- 95 Twierdzenie skarżących, jakoby umieszczenie przyrządów bezpieczeństwa pod pokładem głównym skutkuje zawsze pozbawieniem statku stabilności, jest zbyt ogólne. Wpływ położenia tego rodzaju przyrządów na stabilność zależy od statku. W opinii Komisji w pewnych przypadkach jest możliwe dodanie pewnego ciężaru pod pokładem głównym.
- 96 Komisja dodaje w duplice, że wbrew twierdzeniom skarżących, przeanalizowała ona każdy indywidualny wniosek. Podnosi ona w tym względzie, iż wykryła błąd w dokumentacji dotyczącej statku, który miał zastąpić Áine (sprawa T-223/03). Zwraca ona jednocześnie uwagę, iż w odpowiedzi na skargę, dotyczącą 23 spraw, była zmuszona wyrażać się w sposób ogólny.
- 97 Po czwarte, Komisja wykazuje, iż mimo że statek liczący mniej niż pięć lat nie wymaga modernizacji lub zastąpienia, może zginąć na morzu. Jego właściciel byłby zatem zmuszony go zastąpić, by móc kontynuować połowy. W tym przypadku statek zastępujący niekoniecznie będzie identyczny z poprzednim, i przy tej okazji można ulepszyć oprzyrządowanie bezpieczeństwa. Wbrew temu co utrzymują skarżący, nie ma tu sprzeczności z argumentem Komisji, zgodnie z którym nowe statki są bardziej wydajne. Jako że uprzedni statek zaginiony na morzu nie jest dostępny w celu

dokonania porównania, nie ma możliwości oszacowania wzrostu wydajności. Nie ma zatem żadnych podstaw do zobowiązania danych armatorów do zakupu statków o zredukowanej zdolności połowowej. Poza tym statek zastępujący statek zaginiony na morzu nie musi mieć zwiększonej zdolności przewozowej.

98 Co do kryterium z art. 1 ust. 5 zaskarżonej decyzji (zwanego dalej „piątym kryterium”) Komisja nie rozumie, jakiego rodzaju wnioski skarżący wyciągają ze stwierdzenia, iż kryterium to wykracza poza pojęcie „bezpieczeństwa”. Jeżeli dokonałaby ona rozszerzającej wykładni tego pojęcia, odbyłoby się to z korzyścią dla skarżących, skoro większa gama prac znalazłaby się w zakresie przedmiotowym pojęcia. Komisja uważa zatem, iż treść piątego kryterium jest uzasadniona w świetle art. 6 rozporządzenia nr 2792/1999. W każdym razie z poprzedzającej analizy wynika, że propozycje odnoszące się do statków skarżących zostały wszystkie odrzucone na podstawie czwartego kryterium, w ten sposób stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie, w jakim opiera się ona na piątym kryterium, nie spowodowałaby jakiegokolwiek zmiany w sytuacji skarżących.

99 W przedmiocie szóstego kryterium Komisja ocenia, że jest ono uzasadnione z powodów wskazanych powyżej (pkt 93).

Ocena Sądu

100 W art. 1 zaskarżonej decyzji Komisja określa sześć kryteriów dopuszczalności wniosków o zwiększenie zdolności połowowej (zob. pkt 13 powyżej). Skarżący

podnoszą, że Komisja nie była uprawniona do przyjęcia drugiego, czwartego, piątego i szóstego kryterium. Utrzymują oni w szczególności, iż Komisja przekroczyła swe uprawnienia w zakresie, w jakim ograniczyła pojęcie poprawy warunków bezpieczeństwa do modyfikacji dokonanych w stosunku do statków istniejących i zarejestrowanych, liczących mniej niż pięć lat w momencie rozpoczęcia prac (drugie i czwarte kryterium).

101 Trybunał orzekł, iż Komisja jest uprawniona do przyjęcia wszystkich przepisów wykonawczych niezbędnych lub użytecznych dla wprowadzenia w życie rozporządzenia podstawowego, o ile nie będą one sprzeczne z tym rozporządzeniem lub przepisami wykonawczymi Rady (wyroki Trybunału z dnia 15 maja 1984 r. w sprawie 121/83 Zuckerfabrik Franken, Rec. str. 2039, pkt 13; z dnia 17 października 1995 r. w sprawie C-478/93 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. str. I-3081, pkt 31 i z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-239/01 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. str. I-10333, pkt 55).

102 W niniejszej sprawie z art. 9 decyzji 97/413 (oraz z przepisów tam cytowanych) wynika, że Komisja była upoważniona do wprowadzenia w życie celów i przepisów szczególnych wyrażonych w decyzji, zgodnie z procedurą określoną mianem „komitetu zarządzającego”. Zgodnie z orzecnictwem Komisja może mieć specjalne uprawnienia wykonawcze w ramach tego rodzaju procedury (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 30 października 1975 r. w sprawie 23/75 Rey Soda, Rec. str. 1279, pkt 13 i 14).

103 Niemniej jednak Komisja nie twierdzi, by była upoważniona do dodawania do zaskarżonej decyzji całkowicie nowych kryteriów. Przyznając, że drugie i czwarte kryterium skutkowało niedopuszczalnością nowych statków do powiększenia zdolności połowowej na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, Komisja twierdzi

jednak, że kryteria te wynikały wprost lub w sposób dorozumiany z tego przepisu (zob. pkt 79 powyżej).

104 Wobec faktu, że wszystkie skargi sformułowane przez skarżących dotyczą statków całkowicie nowych, należy zbadać, czy wyłączenie nowych statków jest wykonaniem głównego kryterium przewidzianego w art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, czy też jest to sprzeczne z tym przepisem.

105 Należy stwierdzić, iż art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 (zob. pkt 1 powyżej) nie nakłada żadnej granicy w zakresie wieku statku, który może skorzystać z powiększenia zdolności połowowej w dziedzinie bezpieczeństwa. Treść tego przepisu, na pierwszy rzut oka, dopuszcza wszelkie powiększenie zdolności połowowej wynikające z poprawy warunków bezpieczeństwa, przy założeniu, że powiększenie to nie powoduje wzrostu nakładu połowowego. Jeżeli Rada zamierzała wyłączyć nowe statki, byłyby to prawdopodobnie sprecyzowała (zob. w tym zakresie pkt 117 poniżej).

106 Należy jednocześnie stwierdzić, że inne przepisy odnoszące się do odstępstwa przewidzianego w art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, mianowicie pkt 3.3. załącznika do decyzji 98/125 (zob. pkt 2 powyżej) i art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2792/1999 (zob. pkt 3 powyżej), nie formułują żadnej wskazówki co do tego, czy wyjątek ten dotyczy wyłącznie statków mających więcej niż pięć lat (zob. również dwunasty motyw decyzji 97/413).

107 Należy w tym miejscu podkreślić, że art. 6 rozporządzenia nr 2792/1999 jest zatytułowany „Odnowa floty oraz modernizacja statków rybackich”. Komisja przyznała w trakcie rozprawy, iż art. 6 ust. 2 tego rozporządzenia odzwierciedla art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. W szczególności w świetle cytowanego powyżej tytułu,

Sąd jest zdania, że jeśli art. 6 ust. 2 znajdowałby wyłącznie zastosowanie do starszych statków, rozporządzenie by to precyzowało.

- 108 Wbrew temu, co utrzymuje Komisja, pojęcie poprawy warunków zawarte w art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie rozciąga się na poprawę warunków w stosunku do konkretnego statku, ale winno być rozumiane jako odnoszące się do całości floty krajowej. W tym względzie należy stwierdzić w szczególności, że pkt 3.3 załącznika do decyzji 98/125 odnosi się do „programu poprawy warunków bezpieczeństwa” floty krajowej w całości.
- 109 Należy ponadto uwzględnić cele decyzji 97/413. Decyzja ta ma w istocie na celu ochronę zasobów rybnych w wodach wspólnotowych. Niemniej jednak Rada wzięła pod uwagę „konieczność zapewnienia w ramach wspólnotowej floty rybackiej możliwie najwyższych standardów bezpieczeństwa” (dwunasty motyw). Stąd też włączyła ona art. 3 (dotyczący statków rybackich o długości całkowitej mniejszej niż dwanaście metrów, z wyłączeniem trawlerów) i art. 4 ust. 2 do przywołanej decyzji.
- 110 Wbrew temu, co oświadcza Komisja, wyłączenie nowych statków z reżimu art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie jest konieczne dla zapewnienia jej wyżej przywołanego celu. Sąd podkreśla w tym względzie, że przepis ten pozostaje w zgodzie z przywołanym celem w zakresie, w jakim zakazuje on jakiegokolwiek podwyższania nakładu połowowego. Powołując się na znaczne zwiększenie rozmiaru statków nie powodowane względami bezpieczeństwa, Komisja miała możliwość dokonania analizy każdego konkretnego przypadku, aby ustalić czy miało miejsce czy nie powiększenie nakładu połowowego. W istocie ona sama wskazuje, że zakaz tego rodzaju powiększenia zmierza do realizacji ogólnego celu decyzji 97/413, to jest zmniejszenia ilości poławianych ryb we Wspólnocie (zob. pkt 85 powyżej).

- 111 Komisja twierdzi, że art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie zmierzał do wdrożenia w życie procedury wprowadzenia nowych statków rybackich. Procedura ta jest uregulowana systemem wprowadzania i wycofywania statków przewidzianym w art. 6 rozporządzenia nr 2792/1999 i art. 6 decyzji 97/413.
- 112 Skarżący nie kwestionują tych twierdzeń Komisji. W istocie uznają oni, iż wszystkie nowe statki winny spełniać wymogi procedury wprowadzania, których przepis ten dotyczy. Niemniej jednak ich zdaniem nie ma przeszkód, by statek wprowadzony do floty zgodnie z systemem wprowadzania i wycofywania statków przewidzianym w art. 6 rozporządzenia nr 2792/1999 i art. 6 decyzji 97/413 korzystał z wyjątku przewidzianego w art. 4 ust. 2 tej decyzji. W istocie bowiem ostatnie zdanie art. 6 ust. 2 rozporządzenia nr 2792/1999 przewiduje, że każde powiększenie zdolności połowowej będzie zarządzane przez państwa członkowskie w ramach stałego systemu monitorowania odnowy oraz modernizacji floty rybackiej, o którym mowa w art. 6 ust. 1 tego rozporządzenia.
- 113 Należy dodać, iż system wprowadzania i wycofywania z floty uregulowany w art. 6 decyzji 97/413, nie został ograniczony do nowych statków. Aby wprowadzić używany statek (który uprzednio wchodził, dla przykładu, w skład innej floty krajowej), jest konieczne, w tym systemie wycofanie zdolności połowowej. Komisja nie kwestionuje faktu, że statki używane mogą korzystać z powiększenia zdolności połowowej na podstawie art. 4 ust. 2 tej samej decyzji.
- 114 Poza tym Sąd zwraca uwagę na fakt, że sama Komisja dokonała wykładni art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, dopuszczając wnioski o powiększenie zdolności połowowej związane z wprowadzeniem nowych statków.

- 115 Należy stwierdzić w tym zakresie, iż prace przygotowawcze do decyzji 2002/70, która uchyliła art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 z dniem 1 stycznia 2002 r., wskazują, że Komisja uważała, iż przepis ten znajdował zastosowanie również do nowych statków. Decyzja 2002/70 przedłużyła okres stosowania decyzji 97/413 do dnia 31 grudnia 2002 r. Zgodnie z motywami projektu decyzji Rady zmieniającej decyzję 97/413 [COM(2001) 322 końcowy], sformułowanymi przez Komisję:

„Każde przedłużenie okresu obowiązywania [decyzji 94/413] winno pozostawać co najmniej w związku ze środkami mającymi na celu zwiększenie efektywności [celów WPO IV]. Projekt znajdujący się w załączniku uchyla zatem istniejące obecnie, uregulowane w art. 3 i 4 decyzji 97/413 [...] możliwości poszerzenia celów WPO ze względów bezpieczeństwa. Każdy nowy statek jest konstruowany zgodnie z minimalnym standardami bezpieczeństwa, a cele bieżącej zdolności połowowej są podstawą zdolności koniecznej do ich budowy” [tłumaczenie nieoficjalne].

- 116 Z przywołanego fragmentu tekstu jasno wynika, że sama Komisja uznała, iż art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 dopuszczał wnioski o powiększenie zdolności połowowej w związku z wprowadzeniem nowych statków i że dlatego zamierzała ona uchylić ten przepis, ponieważ dopuszczał on, jej zdaniem, do nadmiernego poszerzenia celów WPO IV.

- 117 Należy dodać, iż w rok po wydaniu decyzji 2002/70 Rada przyjęła rozporządzenie nr 2371/2002, którego art. 11 ust. 5 przewiduje wyraźnie, inaczej niż w art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, że powiększenie zdolności połowowej, w szczególności w dziedzinie bezpieczeństwa, jest możliwe wyłącznie w odniesieniu do statków mających pięć lub

więcej lat (zob. pkt 5 powyżej). Sformułowanie tego przepisu jest precyzyjne i ściśle, przeciwnie do treści art. 4 ust. 2 decyzji 97/413.

118 Komisja, która przyznaje, iż art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002, które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2003 r., nie miało zastosowania do niniejszej sprawy i że musiała ona wydać zaskarżoną decyzję na podstawie przepisów znajdujących zastosowanie w momencie złożenia wniosków, mianowicie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, twierdzi mimo wszystko, że rozporządzenie nr 2371/2002 „odzwierciedla jej filozofię” w niniejszej sprawie. Należy stwierdzić w tym względzie, że podobieństwa pomiędzy art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2371/2002 a kryteriami wyrażonymi w zaskarżonej decyzji są oczywiste. Kryteria te nie figurują w decyzji 97/413 i powodują zmianę jej zakresu. Mimo że Komisja miała zastrzeżenia w stosunku do art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 (zob. pkt 115 powyżej), nie miała ona jednak uprawnień do zmiany jego zakresu (zob. pkt 101 powyżej).

119 Co więcej, należy stwierdzić, iż, jak podnoszą słusznie skarżący i Irlandia, wymiana korespondencji pomiędzy Irlandią a Komisją dotycząca wniosków o powiększenie zdolności połowowej wskazuje, iż Komisja była zdania, iż art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 mógł mieć zastosowanie także do nowych statków.

120 Pismem z dnia 28 października 1999 r. Irlandia wniosła po raz pierwszy do Komisji o powiększenie zdolności połowowej na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. Wniosek ten opierał się na wnioskach siedmiu właścicieli nowych statków w trakcie budowy. W odpowiedzi z dnia 10 grudnia 1999 r. Komisja nie podniosła żadnych zastrzeżeń co do faktu, iż wniosek dotyczył nowych statków. Komisja ograniczyła się do wskazania, iż „rozmiar przestrzeni odnoszących się do bezpieczeństwa na

statkach wycofanych [musi] być znany w celu umożliwienia obliczenia dodatkowych rozmiarów przypadających na bezpieczeństwo na nowych statkach”.

- 121 W tej korespondencji Komisja nalegała na przedstawienie jej wyników porównania pomiędzy nowymi i starymi statkami, które miały zostać zastąpione. Tym samym wskazała ona w piśmie z dnia 23 stycznia 2001 r., iż była świadoma, że przestrzeń, która mogła być zaklasyfikowana jako przeznaczona na cele bezpieczeństwa, była większą w nowych statkach, niż w tych, które one zastępowały, oraz że pod warunkiem dokonania pomiarów tej przestrzeni nie będzie możliwe zwiększenie celów WPO IV, aby uwzględnić ten element. Mimo wymiany korespondencji pomiędzy Irlandią a Komisją, włączając pisma wystosowane pod koniec 2001 r., dotyczące przedmiotowych wniosków odnoszących się w sposób wyraźny do nowych statków, dopiero w zaskarżonej decyzji Komisja wskazała po raz pierwszy, iż reżim art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie znajduje zastosowania do nowych statków.
- 122 Należy stwierdzić poza tym, iż stanowisko przyjęte w niniejszej sprawie przez Komisję jest pełne sprzeczności. Z jednej strony utrzymuje ona, że art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie znajduje zastosowania do nowych statków. Z drugiej zaś dopuszcza ona na podstawie tego samego przepisu powiększenie zdolności połowowej nowych statków, jeśli zastępują one statki zaginione na morzu (czwarte kryterium). Jeżeli art. 4 ust. 2 decyzji wyłączał nowe statki, ten sam przepis nie mógł stanowić podstawy powiększenia zdolności w stosunku do nowych jednostek zastępujących statki zaginione na morzu.
- 123 Argument Komisji, zgodnie z którym właściciele statków zaginionych na morzu byli zobowiązani do ich zastąpienia, nie może zostać przyjęty. Nawet jeżeli miało to rzeczywiście miejsce, pozostaje faktem, iż Komisja dopuszczała w ten sposób możliwość korzystania przez nowe statki z regulacji art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, potwierdzając tym samym, że przepis ten wyłączał nowe statki ze swego zakresu przedmiotowego. Należy poza tym zwrócić uwagę, że właściciel starego statku, mimo faktu, że mógł być również zobowiązany do zastąpienia go w momencie, gdy

nie nadawał się już do użytku lub przestawał być niezawodny, był wyłączony przez Komisję z korzystania z regulacji art. 4 ust. 2 decyzji 97/413.

- 124 Co do argumentu Komisji, zgodnie z którym nie było możliwe obliczenie wzrostu wydajności nowych statków zastępujących jednostki zaginione na morzu, należy przypomnieć, że Komisja potwierdziła automatyczne powiększenie nakładu połowowego nowych statków (zob. pkt 126 poniżej). Komisja nie może twierdzić, że nowe statki są bardziej wydajne niż te, które zastępują, a jednocześnie dopuszczać zastępowanie nowymi statkami statków zaginionych na morzu, powołując się na fakt, iż nie mogła obliczyć wzrostu wydajności nowych statków.
- 125 Należy dodać, że Komisja przyznaje w odniesieniu do zarzutu opartego na naruszeniu zasady równego traktowania, iż „właściciel pragnący nabyć nowy statek [może] sprzedać stary i ewentualnie przenieść część wyposażenia na swą nową jednostkę”. Wynika stąd, że czynniki sprawiające, że nowa jednostka jest bardziej wydajna, nie mają charakteru automatycznego.
- 126 Komisja twierdzi, że jest przyjęte, że nowe jednostki pływające są co do zasady bardziej wydajne niż statki zastąpione, w ten sposób, że nawet jeżeli ich tonaż lub moc napędowa pozostają niezmiennie, „rzeczywista zdolność połowowa” nowego statku jest większa. Tym samym wprowadzenie nowego statku powoduje nieuchronnie „zwiększenie nakładu połowowego przedmiotowych statków”, co sprawia, że wyjątek z art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 nie znajduje zastosowania.
- 127 Należy w tym miejscu stwierdzić, że Komisja nie wykazała w sposób wystarczający, że wprowadzenie nowego statku bezwzględnie powoduje powiększenie nakładu połowowego.

128 W istocie w odniesieniu do niniejszego przypadku, nie budzi wątpliwości, iż nakład połowowy jednostki pływającej jest z definicji iloczynem jej działalności i zdolności połowowej wyrażonej w TB [zob. art. 1 ust. 2 decyzji 97/413 i art. 3 ust. 1 lit. iii) decyzji 98/125]. Z art. 4 ust. 2 decyzji 97/413 wynika poza tym, że powiększenie zdolności połowowej nie jest dozwolone, jeżeli powoduje wzrost nakładu połowowego. O ile jest dopuszczalne założenie, iż nowe statki są co do zasady bardziej wydajne niż stare, nie można niemniej jednak wywodzić stąd wniosku, że wszystkie nowe jednostki pływające są automatycznie i co do zasady bardziej wydajne z punktu widzenia nakładu połowowego, niż te, które zastępują. Stąd też ulepszenia technologiczne powołane przez Komisję (zob. pkt 88 powyżej) nie dotyczą bezwzględnie wszystkich statków. Posługując się tą samą logiką, należy zauważyć, że właściciel statku stosunkowo nowego i wyposażonego w nowoczesną technologię, może go zastąpić jednostką nową, bezpieczniejszą i bardziej stabilną, dbając o niepowiększanie nakładu połowowego.

129 Należy zatem podkreślić, iż nic nie stało na przeszkodzie, by Komisja określiła w odniesieniu do każdego konkretnego przypadku, czy rzeczywiście nowe statki powodują powiększenie nakładu połowowego w stosunku do jednostek używanych poprzednio.

130 Argument Komisji, zgodnie z którym nowy statek odpowiada na wstępie nowym standardom bezpieczeństwa i nie wymaga istotnych ulepszeń, odzwierciedla w rzeczywistości polityczne stanowisko Komisji, które zostało tym samym utwierdzone znajdującymi zastosowanie przepisami (zob. pkt 117 i 118 powyżej). Niemniej jednak przywołane stanowisko Komisji nie może być powołane jako podstawa zmiany ex post facto przepisu art. 4 ust. 2 decyzji 97/413. Można przypuszczać, iż w momencie wydania niniejszej decyzji prawodawca uważał, że zastąpienie starych statków rybackich nowymi powinno być pożądanym z punktu widzenia bezpieczeństwa.

- 131 Poza tym Komisja utrzymuje, że w stosunku do nowego statku jego zdolność połowowa powiększa się nie tylko z powodu poprawy warunków bezpieczeństwa, ale również z powodu ogólnie lepszej jakości technicznej nowej jednostki. Określenie, czy powiększenie zdolności należy „wyłącznie” przypisać poprawie warunków bezpieczeństwa, jak tego wymaga art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, jest niemożliwe.
- 132 Argument ten nie może zostać przyjęty. Poza tym, że Komisja przeprowadziła wnioskowanie o charakterze ogólnym co do lepszej jakości nowych statków, nie czyniąc odniesienia do okoliczności każdego przypadku (zob. pkt 128 powyżej), badanie porównawcze konieczne dla ustalenia powiększenia zdolności połowowej nowych statków, wynikającego z poprawy warunków bezpieczeństwa lub innego rodzaju ulepszeń, było przedmiotem korespondencji pomiędzy Komisją a rządem irlandzkim. Na żądanie Komisji wnioski zostały ponownie sformułowane, aby umożliwić jej przeprowadzenie koniecznych porównań. Nie może ona tym samym powoływać się na niemożność ustalenia wysokości podwyższenia zdolności połowowej wynikającej z poprawy warunków bezpieczeństwa.
- 133 W końcu czwarte kryterium ogranicza pojęcie poprawy warunków bezpieczeństwa do „prac modernizacyjnych na pokładzie głównym” (zob. jednocześnie szóste kryterium, pkt 13 powyżej). Jest bezsporne, że liczne wnioski skarżących dotyczyły powiększenia rozmiarów statku pod pokładem. Wystarczy stwierdzić w tym zakresie, że zmiany pod pokładem były zakazane na podstawie art. 4 ust. 2 decyzji 97/413, jeżeli powodowały powiększenie nakładu połowowego. Niemniej jednak Komisja nie określiła, że tego rodzaju zmiany powodują zawsze tego rodzaju powiększenie. Raz jeszcze Komisja winna była dokonać analizy każdego konkretnego przypadku aby rozstrzygnąć tę kwestię.
- 134 W świetle ogółu poprzedzających uwag należy orzec, że formułując w zaskarżonej decyzji kryteria nieprzewidziane w przepisach znajdujących zastosowanie

w niniejszej sprawie, Komisja przekroczyła swe uprawnienia. W konsekwencji należy uznać pierwszy zarzut za zasadny oraz stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, bez potrzeby orzekania w przedmiocie pozostałych zarzutów.

W przedmiocie kosztów

¹³⁵ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja przegrała sprawę w niniejszym przypadku, zgodnie z żądaniem skarżących należy obciążyć ją kosztami postępowania w całości. Irlandia pokrywa swoje własne koszty zgodnie z art. 87 § 4 regulaminu Sądu.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skargi wniesione przez Thomasa Faherty'ego (T-224/03), Ocean Trawlers Ltd (T-226/03), Larry'ego Murphy'ego (T-236/03) i O'Neill Fishing Co. Ltd (T-239/03) zostają oddalone.**

- 2) **Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2003/245/WE z dnia 4 kwietnia 2003 r. dotyczącej wniosków skierowanych do Komisji w przedmiocie zwiększenia celów wieloletniego programu orientacji IV w związku z poprawą warunków bezpieczeństwa, warunków nawigacji morskiej, warunków sanitarnych, jakości produktów oraz warunków pracy w stosunku do statków o całkowitej długości większej niż dwanaście metrów w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do statków pozostałych skarżących.**

- 3) **Komisja pokrywa własne koszty jak i koszty poniesione przez skarżących, do których odnosi się pkt 2 sentencji.**

- 4) **Skarżący, do których odnosi się pkt 1 sentencji, pokrywają własne koszty.**

- 5) **Irlandia pokrywa własne koszty.**

Cooke

García-Valdecasas

Labucka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 czerwca 2006 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

R. García-Valdecasas

ZAŁĄCZNIK

T-219/03 Mullglen Ltd, z siedzibą w Killybegs (Irlandia),

T-220/03 Cavankee Fishing Co. Ltd, z siedzibą w Greencastle (Irlandia),

T-221/03 Padraigh Coneely, zamieszkały w Claregalway (Irlandia),

T-222/03 Island Trawlers Ltd, z siedzibą w Killybegs,

T-223/03 Joseph Doherty, zamieszkały w Burtonport (Irlandia),

T-224/03 Thomas Faherty, zamieszkały w Kilronan, Aran Islands (Irlandia),

T-225/03 Pat Fitzpatrick, zamieszkały w Inishmore, Aran Islands (Irlandia),

T-226/03 Ocean Trawlers Ltd, z siedzibą w Killybegs, (Irlandia),

T-227/03 Brendan Gill, zamieszkały w Lifford, (Irlandia),

T-228/03 Eugene Hannigan, zamieszkały w Killybegs,

T-229/03 Edward Kelly, zamieszkały w Greencastle,

T-230/03 Peter McBride, zamieszkały w Downings (Irlandia),

T-231/03 Hugh McBride, zamieszkały w Downings,

T-232/03 Adrian McClennaghan, zamieszkały w Greencastle,

T-233/03 Noel McGing, zamieszkały w Killybegs,

T-234/03 Eamon McHugh, zamieszkały w Killybegs,

T-235/03 Gerard Minihane, zamieszkały w Skibbereen (Irlandia),

T-236/03 Larry Murphy, zamieszkały w Castletownbere (Irlandia),

T-237/03 Eileen Oglesby, zamieszkały w Kincasslagh (Irlandia),

T-238/03 Patrick O'Malley, zamieszkały w Galway (Irlandia),

T-239/03 O'Neill Fishing Co. Ltd, z siedzibą w Killybegs (Irlandia),

T-240/03 Cecil Sharkey, zamieszkały w Clogherhead (Irlandia).